

PETER MAY

Emocionální tajemství obyvatel pochmurného ostrova
jsou ještě hlubší než jeho rašeliniště. THE TIMES

MUŽ Z OSTROVA LEWIS



KRIMEROMÁNOST

Peter May
Muž z ostrova Lewis

PETER MAY
MUŽ Z OSTROVA
LEWIS

Brno 2014



Peter May

LEWIS series Volume II — THE LEWIS MAN

First published under the title „L'Homme de Lewis“

Copyright © Éditions du Rouergue, 2011

This book is published by arrangement with

Literary Agency „Agence de l'Est“, Paris

Translation © Linda Kaprová, 2014

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-221-4 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-222-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-223-8 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7491-224-5 (Formát MobiPocket)

Památce mého otce

Tam žijí:

Ne tady a teď, ale tam, kde se to všechno jednou stalo.

Z básně „Staří blázni“ PHILIPA LARKINA

PROLOG

Tento kousek půdy, který pokrývá bouřemi bičovaný ostrov vzdálený tři hodiny cesty od severozápadního pobřeží Skotska, poskytuje lidem obživu i teplo. Přijímá také jejich mrtvé. A velmi zřídka, tak jako dnes, některého z nich zase vydá zpátky.

Kopání rašeliny je společenská událost. Rodina, sousedé, děti — všichni se shromáždí na vřesovišti, přes něž fouká vlahý jihozápadní vítr, vysouší traviny a rozhání hejna pakomárců. Annag je pouhých pět let. Blíží se její první kopání rašeliny. A bude si ho pamatovat celý život.

Ráno proseděla s babičkou v kuchyni, kde pozorovala, jak se na plotně vaří vajíčka — ve sporáku na nožkách se topilo poslední loňskou rašelinou. Nyní se spolu obě vydaly mokřadem s koši v rukou. Annag utíká pichlavým vřesem a mezi prstíky jejích bosých nohou čvachtá rašelinou zhnědlá voda. Nadšení z nadcházejícího dne jí dává křídla.

Oči má plné nebe. Nebe, které trhá a cupuje vítr. Nebe, z něhož ve chvilkových záblescích prosakuje sluneční svit. Rozlévá se po seschlých trsech trávy, mezi kterými se v chaotických poryvech turbulentního vzduchu prudce sklánějí bělavé hlavicky suchopýru. V příštích dnech se hnědává zimní pustina zbarví žlutou a fialovou jarních a letních květů. Ty však dosud spí. Spánkem mrtvých.

Proti slunci třpytícímu se na hladině oceánu, který doráží na tvrdé rulové útesy, se rýsují siluety šestice mužů v montérkách a plátěných čepicích. Ta záře Annag téměř oslňuje, a když si rukou zastíní oči, vidí, jak se muži hrbí a sklánějí, zatímco jejich *tarasgeir* odkrajuje měkkou černou rašelinu a vykládá vodou nasáklé čtvercové bloky na okraj příkopu. Země je tu zjizvená kopáním celých generací. Třicet čtyřicet centimetrů hlubokými brázdami, jejichž okraje lemuují čerstvě vykopané drny, které musejí vyschnout nejprve z jedné a pak i z druhé strany. Za dva dny se kopáči vrátí na *cruinneachadh*, skládání rašeliny, aby bloky sestavili do *rùdhain*, nízkých trojúhelníkových pyramid, ve kterých je dosuší volně proudící vítr.

Až přijde čas, naloží bloky na dvoukolák a odvezou je na hospodářství. Tam křehké kusy rašeliny poskládají na sebe do stromečkového vzoru. Vzniklý stoh zajistí rodině dostatek rašeliny pro otop i pro přípravu jídla, které je bude sytit celou příští zimu.

Takto přežívali obyvatelé ostrova Lewis, nejsevernějšího ze souostroví skotských Hebrid, celá staletí. A dnes, v době finanční nejistoty, kdy cena paliva prudce stoupá, se ti, kteří topí v krbech a kamnech, houfně navracejí k tradici svých předků. Protože pak za teplo domova zaplatí jen svou vynaloženou dřinou a oddaností Bohu.

Být tady na větrném vřesovišti však pro Annag není nic než dobrodružství. Kdesi za sebou slyší, jak si matka s babičkou povídají a překřikují vítr. Zavolá na otce a dědečka a její smějící se ústa zaplní vlahý vzduch. Neumí vycítit napětí, které ochromilo hlouček kopáčů rašeliny v dálce. Nemá jak. Na základě své krátké životní zkušenosti neumí číst v postojích mužů sklánějících se kolem jedné ze stěn výkopu, která se jim zhroutila pod nohama.

Příliš pozdě ji otec spatří přibíhat a zakřičí na ni, aby zůstala stát. Příliš pozdě na to, aby dokázala zastavit setrvačnost nebo zareagovat na zděšení v jeho hlase. Muži se náhle napřímí, otočí se na ni a ona spatří tvář svého bratra, bledou jako plátěné prostěradlo rozprostřené na slunci, aby se vybělilo.

A shlédne tam, kam směřuje bratrův pohled. Na sesunutý okraj výkopu a na paži, která se k ní napřahuje. Kůže připomíná useň a prsty jsou zkřivené, jako by svíraly neviditelný míček. Jedna noha je zkroucená přes druhou, hlava se naklání k výkopu, jako by pátrala po ztraceném životě, a tam, kde by měly být oči, zejí jen dva černé otvory.

Na okamžik se ztrácí v hlubinách nepochopení. Pak se přes ni převalí vlna poznání a vítr jí z úst vyrve výkřik.

PRVNÍ KAPITOLA

Gunn už z dálky spatřil auta zaparkovaná u krajnice. Černo-modré nebe, zachmuřené a zhmožděné, se jednoduše valilo od oceánu těsně nad zemí a pravidelný pohyb stěračů rozmazával po čelním skle první plivance deště. Cínovou šed' oceánu rozdělávaly bílé hřebeny tři čtyři metry vysokých vln a osamělý modrý maják policejního auta po boku sanitky byl pouhým smítkem, které pohltila nesmírná rozloha krajiny.

Za zaparkovanými auty se choulily hrubě omítnuté domky Siaderu, plně očekávání a ostražitosti, nicméně přivyklé nepolevujícím útokům počasí. Línii obzoru nenarušoval ani jeden jediný strom, pouze řady trouchnivějících plotových sloupků podél silnice a rezivějící ostatky traktorů a aut na opuštěných pozemcích. Větretem zmítané křoviny s prvními statečnými lístky se zarputile držely v mělké půdě v naději na lepší časy a moře suchopýru se čeřilo a vířilo jako vodní hladina.

Gunn zaparkoval vedle policejního auta a vystoupil do vichřice. Husté černé vlasy, které mu uprostřed zasmušilého čela srůstaly do špičky, se rozlétly na všechny strany a on si přitáhl černou prošívanou bundu těsněji k tělu. Nadával si, že ho nenapadlo vzít si vysoké boty. Opatrně vykročil na změkklou půdu, ale za chvíli stejně ucítil, jak mu ponožkami prosakuje chlad rašelinové vody.

Dorazil k prvnímu výkopu a vydal se pěšinkou podél něj, kolem pyramidek sušícího se paliva. Policisté v uniformách už do měkké půdy zatloukli kovové tyče a místo nálezu označili modrobílou páskou, která se kroutila ve větru a zvučně vibrovala. Z nejbližších domků vzdálených asi půl míle směrem k útesům se sem linul zápach hořící rašeliny.

Kolem těla postával hlouček mužů, kteří se museli do větru téměř položit, aby jeho náporu odolali: záchranáři v reflexním žlutém oblečení, kteří čekali, až budou tělo moci odvézt, policisté v černých nepromokavých bundách a čepicích s kostkovaným pruhem, kteří si mysleli, že už viděli všechno. Až do dnešního dne.

Muži se před Gunnem beze slova rozestoupili a on spatřil policejního lékaře, který se v podřepu skláněl nad mrtvolou a prsty v latexových rukavicích opatrně smetával rozdrolenou rašelinu. Vzhlédl k tyčící se postavě George Gunna a ten si teprve teď všiml hnědé svráštělé kůže mrtvého. Udiveně se zamračil. „On je... snědý?“

„To má na svědomí rašelina. Řekl bych, že to byl běloch. Poměrně mladý. Něco kolem dvaceti. Typický příklad mrtvoly z rašeliníště. Téměř dokonale zachovaná.“

„Ty už jsi někdy nějakou viděl?“

„Nikdy. Ale četl jsem o nich. Oceánská sůl obsažená ve vzduchu vytváří vhodné podmínky pro růst rašeliníku. Jeho kořínky při rozkladu tvoří kyselinu. Ta tělo konzervuje skoro jako v nálevu. Vnitřní orgány by teoreticky měly být zcela netknuté.“

Gunn zíral s nepokrytou zvědavostí na téměř mumifikované ostatky. „Jak zemřel, Murdo?“

„Násilnou smrtí, zdá se. Má proříznutý krk a v oblasti hrudníku několik bodných ran. Ale konečnou příčinu smrti bude muset určit patolog, Georgi.“ Policejní lékař vstal a stáhl si rukavice. „Měli bychom ho odtud odvézt, než se spustí déšť.“

Gunn přikývl, ale nedokázal odtrhnout oči od tváře mladíka uvězněného v rašelině. I když byla poněkud svraštělá, muže by identifikoval kdokoli, kdo by ho znal. Rozkladu podlehla jen měkká tkáň očních bulv. „Jak dlouho tu leží?“

Murdův smích se ztratil ve větru. „Kdoví. Stovky let, možná dokonce tisíce. Na to si budeš muset pozvat odborníka.“

DRUHÁ KAPITOLA

Nemusím se dívat na hodiny, abych věděl, kolik je.

Zvláštní, ráno ta hnědá skvrna na stropě působí světleji. Krystalické stopy plísně podél pukliny, která jí prochází, vypadají tak nějak bělejší. Je s podivem, že se vždycky budím ve stejnou dobu. Se světlem, které se dovnitř krade podél záclon, to nemá nic společného, protože v tuhle roční dobu jsou noci velmi krátké. Musejí to být nějaké vnitřní hodiny. Léta vstávání za úsvitu kvůli dojení a všemu tomu ostatnímu, co plnívalo bdělou část dne. To všechno je teď pryč.

Na tu skvrnu na stropě se dívám docela rád. Nevím proč, ale ráno mi připomíná ušlechtilého koně, který na mě čeká, abych v jeho sedle vyrazil vstříc lepší budoucnosti. Zato v noci, když padne tma, působí úplně jinak. Jako nějaké vzpínající se rohaté zvíře, které mě každou chvíli může odnést do temnoty.

Slyším, že se otevřely dveře, a spatřím v nich jakousi ženu. Je mi povědomá, ale nedokážu si ji zařadit. Dokud nepromluví.
„Ale, Tormode...“

Samozřejmě. Je to Mary. Její hlas bych poznal kdekoli. Rád bych věděl, proč se tváří tak smutně. A ještě nějak. Něco svěsilo koutky jejích úst. Něco jako znechucení. Víím, že mě kdysi milovala, ale nejsem si úplně jistý, jestli jsem já kdy miloval ji.
„Co se stalo, Mary?“

„Už jsi zase zapomněl jít na záchod.“

A pak to také ucítím. Náhle. Skoro nesnesitelně. Proč jsem si toho nevšiml dřív?

„To jsi nemohl vstát? Co by ti to udělalo?“

Nevím, proč mě obviňuje. Neudělal jsem to naschvál. Nikdy to nedělám naschvál. Když odkryje příkrývku, pach ještě zesílí a ona si rukou zakryje ústa.

„Vstaň,“ přikáže mi. „Musím převléknout postel. Pyžamo dej do vany a osprchuj se.“

Přehodím nohy přes okraj postele a čekám, až mi pomůže vstát. Takový jsem nikdy nebýval. Vždycky jsem byl ten silnější. Pamatuju si, jak si tenkrát u starého ovčince zvrtla kotník, když jsme sháněli stádo na stříhání. Nemohla se postavit a já ji domů musel nést. Skoro dvě míle. Ruce mě bolely a ani slovem jsem si nepostěžoval. Proč si na to ani jednou nevzpomene?

Copak nevidí, jak je tohle ponižující? Odvrátím hlavu, aby si nevšimla, že se mi oči zalévají slzami, a usilovně mžikám, abych je zastavil. Zhluboka se nadechnu. „Kačer Donald.“

„Kačer Donald?“

Podívám se na ni a skoro ucuknu před hněvem, který spatřím v jejím pohledu. Tohle že jsem řekl? Kačer Donald? To jsem určitě říct nechtěl. Ale nemůžu si vzpomenout, co jsem říct chtěl. A tak sebejistě zopakují: „Ano, kačer Donald.“

Vytáhne mě na nohy, skoro neurvale, a postrkuje mě ke dveřím. „Zmiz mi z očí!“

Proč se tak zlobí?

Došourám se do koupelny a vysvléknu se z pyžama. Kam říkála, že ho mám dát? Nechám ho ležet na zemi a podívám se do zrcadla. Očima nesmírně bledé modré barvy na mě hledí stařec s pár bělavými vlasy. Chvilí přemýšlím, kdo to je, a pak se odvrátím a oknem vyhlédnu na *machair* táhnoucí se k pobřeží. Na sladkoslané trávě se pasou ovce a já vidím,

jak jim vítr cuchá hustou zimní srst. Ale neslyším ho. Ani příboj oceánu na pobřeží — nádhernou bíle se pěnící mořskou vodu plnou písku a zuřivosti.

Nejspíš za to může dvojité sklo. Takové jsme na farmě nikdy neměli. Tam člověk věděl, že je naživu, když dovnitř okenními rámy prohvizdoval vítr a hnal kouř z rašeliny zpátky do komína. Tam se člověk mohl nadechnout, měl tam prostor k životu. Tady jsou místnosti tak stísněné, neprodyšně oddělené od světa. Jako by člověk žil v bublině.

Ten stařec ze zrcadla se na mě znovu zahledí. Usmějí se a on mi úsměv oplátí. Ovšemže jsem celou dobu věděl, že jsem to já. A pomyslím si, jakpak se asi má Peter.

TŘETÍ KAPITOLA

Fin konečně zhasl a rozhostila se tma. Ale slova i nadále žhnula na sítnici. Ani tma neskýtala žádnou možnost úniku.

Kromě Monina svědectví měli ještě dvě další. Ani jeden ze svědků neprojevil tolik duchapřítomnosti, aby si zapsal poznávací značku. Tomu, že ji nezahlédla Mona, se nebylo co divit. Auto ji vyhodilo do vzduchu, odkud s hrozivou silou dopadla na kapotu a čelní sklo, a pak ji náraz nelítostně odmrštil na štěrkovou silnici, kde se několikrát převalila. Jako zázrakem neutrpěla žádné vážné zranění.

Robbieho s jeho nižším těžištěm auto smetlo pod kola.

Kdykoli Fin ta slova četl, představoval si, že je u toho. A po každé cítil, jak se mu zvedá žaludek. Jeho mysl vykreslovala ten obraz tak barvitě, jako by ona vzpomínka byla jeho vlastní. Stejně barvitě popsala Mona tvář, kterou spatřila za volantem a která se jí tak zřetelně vryla do paměti, i když ji zahlédla určitě sotva na zlomek vteřiny. Muž ve středním věku s přerostlými šedohnědými vlasy. Dva nebo tři dny neholené vousy. Jak si toho jen dokázala všimnout? A přesto v její mysli nebyl ani stín pochybnosti. Fin si dokonce nechal u policejního kreslíře zhotovit podobiznu, která zůstala založená ve složce. Ten obličej Fina strašil ve snech i po devíti měsících.

Otočil se na bok a zavřel oči v marné snaze usnout. Okna hotelového pokoje nechal pootevřená kvůli vzduchu, ale záclonou pronikal dovnitř i hluk dopravy z Princes Street. Schoulil se s koleny u brady, lokty přitisknutými k tělu a rukama sepnutými na hrudní kosti jako modlící se plod.

Zítřek přinese konec všeho, co tvořilo většinu jeho dospělého života. Všeho, čím se stal a čím mohl být. Jako tenkrát před mnoha lety, když mu onoho dne teta oznámila, že jeho rodiče jsou mrtví, a on se poprvé za svůj krátký život cítil úplně opuštěný.

Denní světlo žádnou úlevu nepřineslo. Jen tiché odhodlání dotáhnout nadcházející den až do konce. Přes North Bridge a South Bridge vanula vlhá bríza a zahrady pod hradem zalévaly měnicí se obrazce slunečního světla. Fin se odhodlaně prodíral davem představujícím přehlídku lehké jarní módy. Generace, která zapomněla na varování svých babiček „březen, za kamna vlezem, duben, ještě tam budu“. Finovi nikdy nepřipadalo tak docela spravedlivé, že ostatní žijí dál, jako by se nic nestalo. Jenže kdo z nich mohl tušit onu bolest za jeho maskou normálnosti? Kdoví, jaké zmatky se ukrývají za fasádami tváří druhých?

Zastavil se v kopírovacím centru na Nicolson Street. Ofocené stránky zasunul do kožené aktovky a vydal se východně k St. Leonard's Street a hlavnímu ústředí edinburské policie, kde strávil většinu z posledních deseti let. Před dvěma dny zašel s pár kolegy na skleničku na rozloučenou do hospody na Lothian Road. Neveselá akce, která se nesla ponejvíce ve znamení vzpomínek a lítosti, ale chvílemi také upřímné náklonnosti.

Na chodbě mu někteří pokyvovali na pozdrav, jiní si s ním potřásli rukou. Posbírat si osobní věci z pracovního stolu do

papírové krabice mu zabralo pouhých pár minut. Smutné usazeniny neklidného pracovního života.

„Vezmu si od vás služební průkaz, Fine.“

Fin se otočil. Ředitel kriminální služby Black mu čímsi připomínal supa. Hladového a ostražitého. Fin přikývl a předal mu svůj průkaz.

„Je mi líto, že odcházíte,“ prohlásil Black. Nijak lítostivě se ovšem netvářil. O Finových schopnostech nikdy nepochyboval. Jen o jeho motivaci. A teprve teď po všech těch letech byl Fin konečně ochoten uznat, že Black měl pravdu. Oba věděli, že Fin odvádí u policie dobrou práci, jen mu o něco déle trvalo, než pochopil, že to není povolání pro něj. Teprve Robbieho smrt mu otevřela oči.

„V archivu tvrdí, že jste si před třemi týdny vyzvedl složku s případem smrti svého syna.“ Black se odmlčel. Snad čekal, že mu to Fin potvrdí. Když se nedočkal, dodal: „Byli by rádi, kdybyste ji vrátil.“

„Samozřejmě.“ Fin vytáhl složku z aktovky a nechal ji dopadnout na stůl. „Stejně už ji nikdy nikdo neotevře.“

Black přikývl. „Nejspíš ne.“ Zaváhal. „Je načase, abyste ji zavřel i vy, Fine. Jinak vás to dočista stráví a zničí vám to zbytek života. Nechte to být, synku.“

Fin se mu nedokázal podívat do očí. Sebral svou krabici. „Nemůžu.“

Venku obešel budovu, otevřel poklop velkého zeleného kontejneru na tříděný odpad a vysypal do něj obsah své krabice. Pak tam nacpal i ji. Nic z toho už mu k ničemu není.

Chvilku tu postál a díval se na okno, ze kterého tak často pozoroval, jak stinné svahy Salisbury Craggs zalévá slunce i déšť nebo zasypává sněh. Všechna roční období všech těch promarněných let. Pak vykročil na St. Leonard's Street, aby si přivolal taxi.

Taxík ho vysadil na strmě stoupající dlažbě Royal Mile hned pod katedrálou svatého Jiljí. Na Parliament Square už na něj čekala Mona. Ještě nevyměnila svůj bezvýrazný šedý zimní šatník, a tak se téměř ztrácela mezi klasickou architekturou těchto Athén severu, jejichž pískovcové budovy zčernaly dýmem i vlivem času. Oblečení nejspíš odráží její rozpoložení, říkal si Fin. Ale nebyla jen sklíčená. Zřetelně na ní viděl i nervozitu.

„Jdeš pozdě.“

„Promiň.“ Vzal ji pod paží a vylidněným náměstím pospíchali pod klenbu, nad níž se tyčily vysoké pilíře. Fin by rád věděl, jestli jeho zpoždění pramenilo z jakéhosi podvědomého záměru. Zřejmě ani ne tak z neochoty vzdát se minulosti, jako ze strachu z neznáma, ze strachu opustit bezpečí pohodlného vztahu a čelit budoucnosti sám.

Fin se po očku podíval na Monu. Právě procházeli mohutnými dveřmi budovy, která kdysi představovala sídlo skotského parlamentu. Ale velkostatkáři a kupci, kteří v něm zasedali, před třemi sty lety podlehli úplatkům Angličanů, zaprodali národ, jež měli zastupovat, a dali souhlas ke svazku, o němž nestáli. I u Fina a Mony šlo o svazek z rozumu. O přátelství bez lásky. Příživoval ho občasný sex a pohromadě držel jen díky společné lásce k jejich synovi. A teď, bez Robbieho, končí zde, u Nejvyššího civilního soudu. Končí rozsudkem o rozvodu. Kusem papíru, jenž udělá tečku za jednou kapitolou jejich života, která se psala šestnáct let.

V Monině tváři spatřil, jakou bolest jí to působí, a najednou se mu vrátilo všechno, čeho za svůj život litoval. Bylo to jako mučivý přízrak.

Odklidit těch šestnáct let na smetiště dějin nakonec trvalo jen pár minut. Dobré i zlé časy. Jejich úsilí, jejich smích, jejich hádky. Vynořili se do zářivého slunce zalévajícího dlažbu a do dopravního ruchu na Royal Mile. Životy ostatních lidí se odví-

jely dál, kdežto jejich zastávka se právě změnila v konečnou. Dvě nehybné postavy v ohnisku časosběrného filmu, okolo nichž se míhá zbytek světa.

Šestnáct let, a oni jako by byli dva cizí lidé, kteří nevědí, co říct. Kromě sbohem. Ale téměř se děsí vyslovit ho nahlas, navzdory papíru, který si oba odnášejí v ruce. Protože co zbude po vyřčeném sbohem? Fin otevřel svou aktovku, aby si dokumenty uložil. Běžové desky s ofocenou vyšetřovací složkou mu vyklouzly na zem a jejich obsah se mu rozsypal u nohou. Rychle se sklonil, aby ho sesbíral, a Mona si přidřepla k němu a začala mu pomáhat.

Všiml si, jak se na něj podívala s několika papíry v ruce. Už na první pohled jí muselo být jasné, co to je. Mezi listy byla i její vlastní výpověď. Pár set slov, která popisovala zmaření jednoho lidského života a konec jednoho vztahu. Kresba tváře pořízená na základě jejího vlastního popisu. Finova posedlost. Ale neřekla nic. Vstala, podala mu dokumenty a pozorovala, jak je souká zpátky do aktovky.

Když došli na ulici a okamžik rozloučení už nešlo oddalovat, zeptala se: „Budeme v kontaktu?“

„A má to smysl?“

„Asi ne.“

A těmi několika slovy se všechno, co jeden do druhého během těch let investovali — společné zážitky, radosti i bolesti —, navždy rozplynulo jako vločky na říční hladině.

Podíval se na ni. „Co uděláš, až se prodá dům?“

„Vrátím se do Glasgow. Nějakou dobu zůstanu u otce.“ Podívala se mu do očí. „Co ty?“

Pokrčil rameny. „Nevím.“

„Ale víš.“ Byla to skoro výčitka. „Vrátíš se na ostrov.“

„Mono, většinu svého dospělého života jsem zasvětil tomu, abych se návratu tam vyhnul.“

Zavrtěla hlavou. „Ale vrátíš se tam. A víš to. Tomu ostrovu nikdy neutečeš. Celou dobu ležel mezi námi jako neviditelný stín. Odděloval nás. Bylo to něco, co jsme nikdy nemohli sdílet.“

Fin se zhluboka nadechl a na tváři, kterou na okamžik nastavil nebi, ucítil teplo slunečních paprsků. Pak se na Monu podíval. „Ano, ležel mezi námi stín. Ale ostrov to nebyl.“

* * *

Samozřejmě že měla pravdu. Neměl se kam vrátit. Jen zpátky do lůna. Zpět na místo, které ho vychovalo, znepřátelilo si ho a nakonec ho vypudilo pryč. Bylo to jediné místo, které znal, kde měl alespoň nějakou šanci, že znovu najde sám sebe. Mezi svými, kde může hovořit svým jazykem.

Stál na přední palubě *Ostrova Lewis* a pozoroval, jak si jeho příď razí cestu nezvykle klidnými vodami průlivu Minch a měkce se při tom zvedá a zase klesá. Horské hřebeny pevniny už dávno zmizely a houkání plavidla se teď opuštěně neslo hustou jarní mlhou, do níž se halilo východní pobřeží ostrova.

Fin upíral pohled do svíjející se šedi, jejíž vlhkost cítil na tváři, až se z jejího příšeří konečně vynořil neznatelný stín. Pouhá šmouha na ztraceném horizontu, tajuplná a věčná, jako duch minulosti, který se vrátil, aby ho strašil.

Ostrov v mlze postupně nabýval obrysů a Fin cítil, jak mu vstávají vlasy na zátylku. Téměř nedokázal unést intenzitu pocitu, že se vrací domů.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Gunn seděl u svého stolu a mžoural do monitoru. Periferně vnímal, že na vodách Minche nedaleko břehu houká mlhová siréna, a věděl, že trajekt zanedlouho dorazí do přístavu.

O kancelář v prvním patře se dělil ještě se dvěma dalšími detektivy a měl odtud dokonalý výhled na obchod charitativní organizace Blythswood Care na opačné straně Church Street. *Křesťanská péče o tělo i duši*. Kdyby mu stálo za to natáhnout krk, dohlédl by až k indické restauraci Bangla Spice servírující pestrobarevné omáčky a neodolatelnou smaženou česnekovou rýží. Téma na obrazovce počítače však veškeré myšlenky na jídlo vylučovalo.

Takzvané mumie z bažin jsou zachované lidské pozůstatky nalezené v rašeliništích severní Evropy, Velké Británie a Irsko, četl na Wikipedii. Kombinace kyselého prostředí, nízkých teplot a nedostatku kyslíku umožňuje uchování kůže a orgánů v takovém stavu, že je v některých případech dokonce možné sejmout otisky prstů.

Přemýšlel o těle uloženém v chladicím boxu nemocniční pitevny. Když už neodpočívá v bažině, jak rychle se teď asi začne rozkládat? Posunul si text na stránce a prohlížel si fotografii hlavy pocházející z těla, které bylo před šedesáti lety nalezeno v jednom z dánských rašelinišť. Čokoládově hnědý

obličej pozoruhodně zřetelných rysů, levá tvář přimáčknutá směrem k nosu, protože právě na ní hlava ve svém věčném spánku spočívala, a dosud jasně patrné zrzavé strniště na horním rtu a na sanici.

„No ovšem, Tollundský muž.“

Gunn vzhlédl a spatřil vysokého štíhlého člověka s úzkým obličejem a gloriolou tmavých řídnoucích vlasů, jak se sklání, aby lépe viděl na monitor.

„Radiokarbonová analýza jeho vlasů ho datuje přibližně do čtvrtého století před naším letopočtem. Ti pitomci, co prováděli pitvu, mu odřízli hlavu a zbytek vyhodili. Až na dolní část nohou a jeden prst, které se nám dosud dochovaly ve formaldehydu.“ Široce se usmál a natáhl ruku. „Profesor Colin Mulgrew.“

Gunna překvapil jeho pevný stisk. Profesorova tělesná konstituce působila spíš křehce.

Colin Mulgrew se usmál, jako by Gunnovi četl myšlenky nebo snad zaznamenal jeho bolestnou grimasu, když si potřásl rukou, a řekl: „Patologové potřebují pevnou ruku, detektive seržante. To aby se dokázali prostříhávat kostmi a páčit kosterní spoje. Divil byste se, kolik síly je na to potřeba.“ V jeho přízvuku zazníval pouhý náznak kultivované irské angličtiny. Obrátil pozornost zpět k Tollundskému muži. „Fascinující, vidíte? I po dvou tisících čtyř stech letech dokázali určit, že byl oběšen a že naposledy jedl kaši z obilí a semen.“

„Vy jste u té pitvy byl?“

„Chraň pánbůh. Moje éra přišla až mnohem později. Já jsem se věnoval až Muži od Croghanského vrchu, kterého vytáhli z jedné bažiny v Irsku v roce 2003. Starý byl ovšem skoro stejně. A na svou dobu opravdu čahoun. Sto devadesát osm centimetrů. Představte si to. Chlap jako hora.“ Poškrábal se

na hlavě a zazubil se. „Tak jak budeme říkat tomu vašemu? Muž z ostrova Lewis?“

Gunn se na něj obrátil na otočném sedadle a pokynul mu k prázdné židli. Ale patolog zavrtěl hlavou.

„Já už se dneska naseděl až až. A na téhle lince vám v letadle moc místa pro nohy nenechají.“

Gunn přikývl. Se svou mírně podprůměrnou výškou tento problém nikdy nepocítil. „A jak ten váš Muž od Croghanského vrchu vlastně zemřel?“

„Byl zavražděn. Nejdřív ho mučili. Pod každou bradavkou měl hlubokou řeznou ránu. Pak ho bodli do hrudníku, usekli mu hlavu a jeho tělo rozpúlili.“ Během vyprávění profesor došel k oknu a rozhlížel se na obě strany ulice. „Vlastně je to dost záhada, protože měl pečlivě upravené nehty. Takže nepracoval rukama. Není pochyb o tom, že do jeho jídelníčku patřilo maso, i když naposledy snědl směs pšenice a podmáslí. Jeden můj starý kamarád, Ned Kelly z Irského národního muzea, se domnívá, že byl obětován za bohatou úrodu obilí a dostatek mléka na nedalekých královských polích a pastvinách.“ Obrátil se zpátky ke Gunnovi. „Je ta indická restaurace tamhle v ulici co k čemu?“

Gunn pokrčil rameny. „Docela ujde.“

„Fajn. Slušnou indii jsem nejedl, ani nepamatuju. Tak kdepak ho máme?“

„V chladicím boxu v nemocniční márnici.“

Profesor Mulgrew zamnul rukama. „To abychom se na něj radši zašli podívat dřív, než se nám tam začne rozkládat. A co pak zaskočít na oběd? Šilhám hlady.“

Na pitevním stole působilo tělo podivně scvrkle — urostlé, ale jakoby zmenšené. Mělo barvu čaje a vypadalo, jako by ho někdo vymodeloval z pryskyřice.

Profesor Mulgrew měl na sobě tmavomodrou kombinézu, přes kterou si oblékl empír. Ústa a nos mu zakrývala svítivě žlutá rouška. Nad ní hnízdily směšně obrovské ochranné brýle se želvovinovými obroučkami, s nimiž jeho hlava působila menší, což ho zcela nepatřičně proměnilo v bizarní karikaturu sebe sama. Aniž by si byl svého absurdního vzezření zjevně vědom, v modrých igelitových návlecích přes bílé tenisky křepce pobíhal kolem stolu a prováděl různá měření.

Došel k bílé tabuli, na kterou se jal zapisovat základní údaje, a do skřípání fixu nepřetržitě hovořil. „Ten ubožáček váží pouhých jednačtyřicet kilo. To na člověka s výškou sto sedmdesát tři centimetrů není moc.“ Přes brýle se zahleděl na Gunna. „Pro vás tedy něco přes pět stop a osm palců.“

„Myslíte, že trpěl nějakou nemocí?“

„Ne nezbytně. Tělo je sice dobře zachované, ale během let ztratilo hodně tekutin. Mně se jeví jako poměrně zdravý jedinec.“

„Jak starý?“

„Něco kolem dvaceti, plus minus pár let, řekl bych.“

„Ale ne, myslel jsem, jak dlouho ležel v té rašelině?“

Profesor Mulgrew nadzdvihl jedno obočí a přísně ke Gunnovi pohodil hlavou. „Trpělivost, prosím. Nejsem žádná pitomá mašina na měření uhlíkovou metodou, detektive seržante.“

Vrátil se k tělu a otočil ho na břicho. Naklonil se těsně nad něj a smetával kousky hnědého a žlutozeleného mechu.

„Našel se u těla nějaký oděv?“

„Ne, nic.“ Gunn přikročil blíž, jestli tak nepozná, co upoutalo profesorovu pozornost. „Celé okolí jsme rozkopali. Žádné oblečení ani artefakty jsme nenašli.“

„Hmm. V tom případě bych řekl, že než ho pohřbili, byl pravděpodobně zabalený do nějaké deky. A musel v ní ležet docela dost hodin.“

Gunn v úžasu vyvalil oči. „Jak jste to poznal?“

„Během několika hodin od okamžiku úmrtí se krev usazuje v níže položených částech těla a způsobuje červenofialové zbarvení kůže, pane Gunne. Říká se tomu posmrtné skvrny. Když si pozorně prohlédnete jeho záda, hýždě a stehna, všimnete si tmavšího odstínu kůže. V těchto skvrnách se však rýsuje světlejší, bledší vzor.“

„Z čehož vyplývá?“

„Z čehož vyplývá, že alespoň osm až deset hodin po smrti ležel na zádech a byl zabalený v nějaké hrubé příkrývce, jejíž textura zanechala v onom tmavším zbarvení svůj otisk. Můžeme tělo očistit a vyfotografovat, a pokud budete chtít, kreslíř může vyhotovit skicu toho vzorování.“ Pomocí pinzety sebral z kůže několik zbývajících vláken. „Mohlo by se jednat o vlnu,“ prohlásil. „To by nemělo být obtížné potvrdit.“

Gunn přikývl a pomyslel si, k čemu jim asi bude, že rozpoznají vzor a materiál nějaké deky, kterou kdosi utkal před stovkami, možná tisíci lety. Otázku si však nechal pro sebe. Patolog pokročil ke zkoumání hlavy.

„Na to, aby se dala určit barva duhovky, zbylo z očí příliš málo. Ani tahle tmavá hnědozrzavá barva vlasů nevypovídá vůbec nic o jejich původní podobě. Obarvila je rašelina — stejně jako kůži.“ Zašťáral v nosních dírkách. „Tohle je ovšem zajímavé.“ Prohlížel si své latexem chráněné prsty. „V nose má poměrně velké množství jemného bílého písku. Zdá se, že je to tentýž písek, který se nachází v odřeninách na kolenou a nártách.“ Pokračoval k čelu mrtvého a opatrně odstranil nečistoty z levého spánku a vlasů nad ním. „A kruci!“

„Co?“

„Ve vlasech nad levým spánkem má zakřivenou jizvu. Asi deseticentimetrovou.“

„Zranění?“

Profesor se zamyslel a zavrtěl hlavou. „Ne, vypadá to jako chirurgický zákrok. Kdybych měl hádat, řekl bych, že tenhle mladík někdy během života podstoupil operaci hlavy.“

Gunn byl ohromen. „To by ale znamenalo, že je to mnohem mladší nález, než se domníváme, že?“

V úsměvu profesora Mulgrewa se mísila přezíravost odborníka s pobavením. „Záleží na tom, co si představujete pod pojmem ‚mladší‘, detektive seržante. Operace mozku patří pravděpodobně k tomu nejstaršímu z provozovaného lékařského umění. Bezpočet archeologických nálezů potvrzuje, že operace hlavy se prováděly už v neolitu.“ Odmlčel se a pak s ohledem na Gunna pro jistotu dodal: „V době kamenné.“

Obrátil pozornost ke krku, na kterém zela široká a hluboká řezná rána. Profesor změřil její délku: 18,4 centimetru.

„Tohle ho zabilo?“ chtěl vědět Gunn.

Teď si už Mulgrew povzdechl. „Děláte na mě dojem, detektive seržante, že jste u mnoha pitev zatím neasistoval.“

Gunn se začervenál. „To opravdu ne, pane profesore.“ Nechtělo se mu přiznat, že tahle je teprve druhá.

„Příčinu smrti neurčím, dokud ho neotevřu. A ani pak za ni neručím. Někdo mu podřízl krk, to ano. Ale v hrudníku má několik bodných ran a jednu na zádech u lopatky. Na krku jsou patrné odřeniny, jako by měl kolem něj uvázaný provaz. Totéž najdeme i na zápěstích a kotnících.“

„Jako by měl svázané ruce a nohy?“

„Přesně tak. Možná byl oběšen, což mohlo způsobit ty odřeniny na krku, nebo ho také mohl někdo táhnout za ten provaz po pláži a to by pak vysvětlovalo písek v poranění kůže na kolenou a nártích. Ať tak nebo onak, na vyslovování teorií o příčině smrti je příliš brzy. Možností je víc.“

Nyní profesorovu pozornost upoutala tmavší skvrna na pravém předloktí mrtvého. Otřel ji tamponem a otočil se

k nerezovému umyvadlu, ze kterého si vzal houbu s drátěnkou. S ní pak začal nahrubo odstraňovat svrchní vrstvu kůže. „A hrome!“ zvolal.

Gunn naklonil hlavu, aby lépe viděl. „Co?“

Profesor Mulgrew dlouho mlčel. Pak pohlédl Gunnovi do očí. „Proč jste byl tak zvědavý na to, jak dlouho tělo leželo v bažině?“

„Abych to mohl smést ze svého stolu a předat archeologům, pane profesore.“

„Obávám se, že vaše naděje zklamou, detektive seržante.“

„Proč?“

„Protože tohle tělo v bažině neleželo déle než padesát šest let — maximálně.“

Gunn cítil, jak se mu do tváří hrne krev. „Ani ne před deseti minutami jste mi říkal, že nejste žádná pitomá mašina na měření uhlíkovou metodou.“ Vychutnal si důraz na slovu „pitomá“. „Jak to tedy můžete vědět?“

Colin Mulgrew se usmál. „Prohlédněte si pozorně jeho pravé předloktí, detektive seržante. Myslím, že poznáte, že nad názvem legendární písně ‚Heartbreak Hotel‘ tu na nás hledí vytetovaný portrét Elvise Presleyho... S poměrně značnou mírou jistoty bych si dovolil tvrdit, že v dobách před Kristem Elvis ještě nekoncepsoval. A jakožto zapřísáhlý fanoušek vás můžu informovat — aniž bych se bál, že si budu protiředit —, že ‚Heartbreak Hotel‘ suverénně vedl v hitparádách v roce 1956.“

PÁTÁ KAPITOLA

Po přestávce na oběd profesorovi trvalo ještě téměř dvě hodiny, než pitvu dokončil. K jídlu si dal cibulové bhaji a jehněčí bhunu se smaženou česnekovou rýží a vše zakončil zmrzlinou kulfi. George Gunn snědl v kanceláři sýrový sendvič a jen s obtížemi ho udržel v žaludku.

Kůže připomínající useň profesorovi neumožňovala otevřít hrudní koš běžným skalpelem, a tak musel nakonec použít masivní nůžky. Těmi ji nejprve nastříhl a pak se ke svému obvyklému nástroji zase vrátil, aby jím oddělil zbylou kůži a svalstvo od žeber.

To, co před nimi leželo teď, by klidně mohlo viset na háku v nějakém řeznictví. Vnitřní orgány patolog vyjmul a rozkrájel na plátky. Tohle však kdysi býval zdravý a silný mladý muž a nic, co skrývaly vnitřní orgány, nevedlo ke změně hypotézy, že by jeho smrt způsobilo cokoli jiného než brutální vražda. Vražda spáchaná člověkem, který čistě teoreticky mohl být dosud naživu.

„Náramně zajímavá mrtvola, detektive seržante.“ Ve vráskách na patologově čele se perlil pot, ale jinak byl profesor Mulgrew ve svém živlu. „Jeho poslední jídlo bylo tedy o dost fádnější než to moje. Jsou tu šupinky měkkého masa a drobná průsvitná vlákna podobná rybím kostem. Asi ryba

s bramborami.“ Široce se usmál. „Niméně vás už můžu potěšit hypotézou, jak mohl zemřít.“

To Gunna trochu překvapilo. Podle toho, co doposud slyšával, patologové téměř bez výjimky odmítali cokoli tvrdit s jistotou. Ovšem Mulgrew zjevně choval neochvějnou důvěru ve své schopnosti. Přiklopil hrudní koš a kůži i tkáň ohrnul přes hrudník zpátky k počátečnímu řezu. Skalpelem ukazoval na rány.

„Utrpěl čtyři bodné rány do hrudníku. Podle sklonu úderů bych řekl, že útočník byl buď značně vysoký, nebo oběť klečela. Přiklání se k té druhé variantě, ale k tomu se ještě dostaneme. Rány pocházejí od dlouhého nože s tenkou čepelí a dvojitým ostřím. Něco jako Fairbairn-Sykes nebo jiný podobný typ dýky. Například tahle,“ ukázal na nejvýše položenou ránu, „měří na délku nějakých šestnáct milimetrů a na obou stranách se zužuje, což téměř s jistotou ukazuje na tenkou zbraň s dvojitým ostřím. Je necelých třináct centimetrů hluboká, prochází hrotem levé plíce a pravou srdeční síní do mezikomorové přepážky. Takže se jednalo o poměrně dlouhou čepel, což platí i v případě dalších tří ran.“

„A to ho zabilo?“

„Inu, do pár minut by byla téměř jistě smrtelná kterákoli z nich, ale mám podezření, že ho dodělala ta hluboká řezná rána na krku.“ Profesor obrátil pozornost k ráně. „Je přes osmnáct centimetrů dlouhá a vede od pravého mastoidálního výběžku až k oblasti pravého zdvihače hlavy.“ Vzhlédl. „Jak vidíte.“ Usmál se a vrátil se k ráně. „Zcela přetíná levou krční žílu, přerušuje levou karotickou tepnu a povrchově narušila i pravou krční žílu. V nejhlubším místě měří asi osm centimetrů, a dokonce se zatíná i do páteře.“

„Vypovídá to o něčem?“

„Podle mého názoru úhel a hloubka řezu odpovídají útoku vedenému zezadu, a to téměř stoprocentně jinou zbraní. Což potvrzuje i bodná rána na zádech. Ta měří na délku osmatřicet milimetrů a její horní okraj je pravouhlý, kdežto spodní je zašpičatělý. To ukazuje na velký nůž s jedním ostrím, který má pro vedení tak hluboké řezné rány příhodnější vlastnosti.“

Gunn se zamračil. „Nedokážu si to dost dobře představit, pane profesore. Chcete říct, že vrah použil dvě zbraně? Jednou ho bodl do hrudníku, pak ho chytil zezadu a jinou zbraní mu podřízl krk?“

Na patologově tváři se pod rouškou rozhostil lehce povýšený shovívavý úsměv, ale Gunnovi ho prozrazoval jen ohníček v očích za velkými brýlemi. „Nikoli, detektive seržante. Chci říct, že útočníci byli dva. Jeden ho držel zezadu a srazil ho na kolena a ten druhý ho zatím bodal do hrudi. K bodné ráně na zádech došlo už nejspíš jen náhodou, to když se první útočník chystal, že oběti podřízne krk.“ Profesor obešel stůl k hlavě mrtvého a jal se od řezu na krku stahovat kůži a tkáň přes obličej a lebku. „Odnést byste si z toho mohl zhruba toto: tento muž byl svázaný na zápěstích a kotnících. Okolo krku měl uvázaný provaz. Kdyby ho na něm oběsili, odřenina by se shrnovala k bodu zavěšení. Ale tak tomu není. Proto navrhuji vysvětlení, že ho za provaz táhli po nějaké pláži. V nose a ústech má jemný bílý písek, stejně tak i v odřené kůži na kolennou a nártách. V jednu chvíli ho srazili na kolena, několikrát ho bodli a nakonec ho podřízli.“

Scéna, kterou patolog popsal, se před Gunnem najednou začala odvíjet, a to nesmírně živě. Nevěděl proč, ale z nějakého důvodu si představoval, že se čin odehrál v noci. Viděl, jak se na písčité pláži třpytí měsíční záře a tříští fosforeskující moře a jak se bělostná pěna barví šarlatem krve. Co ho však šokovalo víc než cokoli jiného, byla myšlenka, že by se ta brutální

poprava odehrála tady, na ostrově Lewis, kde za více než sto let došlo k pouhým dvěma vraždám.

„Bylo by možné sejmout otisky?“ ozval se. „Budeme se ho muset pokusit identifikovat.“

Profesor Mulgrew neodpověděl hned. Plně ho zaměstnávala kůže, kterou odkrýval tak, aby ji nepotrhal. „Je příšerně vysušená,“ stěžoval si. „Hrozně snadno se láme.“ Vzhlédl. „Bříška prstů se scvrkla ztrátou tekutin, ale můžu do nich stříknout trochu formaldehydu, který je rehydratuje, takže byste měl být schopen získat zcela použitelné otisky. Mohl bych odebrat i vzorek DNA.“

„Policejní patolog už odeslal vzorky na analýzu.“

„Vážně?“ Profesor Mulgrew se netvářil, že by ho to nějak zvlášť potěšilo. „Moc světla to do případu pochopitelně nejspíš nevnese, ale jeden nikdy neví. Ha!“ Jeho pozornost náhle upoutala lebka, kterou se mu konečně podařilo obnažit. „Zajímavé.“

„Co?“ Gunn neochotně přikročil o něco blíž.

„Tady pod tou chirurgickou jizvou má náš přítel všitou destičku, aby chránila mozek.“

Gunn spatřil matně šedou obdélníkovou destičku, dlouhou asi pět centimetrů. Po stranách měla otvory, jimiž vedly kovové stehy, které ji držely v lebeční kosti. Destičku částečně zakrývala vrstva světleji šedé jizvové tkáně.

„Utrpěl nějaké zranění. A s velkou pravděpodobností lehké poškození mozku.“

Gunn se na požádání profesora Mulgrewa vzdálil na chodbu. Oknem do pitevny ho pak pozoroval, jak oscilační pilou krouží kolem horní části lebky, aby mohl vyjmout mozek. Když se Gunn vrátil, profesor si už mozek prohlížel v nerezové misce.

„Ano, tohle jsem předpokládal. Tady...“ Štouchl do mozku prstem. „Cystická encefalomalacie levého předního laloku.“

„Což znamená?“

„Což znamená, kamaráde, že ten chudák neměl v životě zrovna z pekla štěstí. Utrpěl nějaké zranění, které poškodilo levý přední lalok a způsobilo... Jak to říct? Moc fištrónu mu po něm zkrátka nezbylo.“ Vrátil se ke zkoumání lebky a skalpelem jemně oškrábal povlak tkáně, která obrůstala destičku.

„Tohle je tantal, jestli se nemýlím.“

„Co to je?“

„Vysoce korozivzdorný kov, který se v první polovině dvacátého století začal využívat v kranioplastice. Za druhé světové války se poměrně často používal k opravě lebky při zranění šrapnelem.“ Naklonil se blíž a škrábal hlouběji. „Je vysoce biokompatibilní, ale často vyvolával hrozné bolesti hlavy. Asi to nějak souvisí s vodivostí. Rozmach výroby plastů v šedesátých letech jeho užívání vytlačil. Teď přichází ke slovu hlavně v elektronice. Aha!“

„Co?“ Gunn překonal svůj přirozený odpor a přikročil ještě blíž.

Ale profesor Mulgrew se otočil a začal se přehrabovat v sadě nástrojů rozložené na stole vedle výlevky. Vzal si sedmiapůlcentimetrové zvětšovací sklo, které teď držel mezi palcem a ukazovákem. Nastavil ho nad tantalovou destičku.

„Myslel jsem si to.“ V jeho hlase zazněl náznak triumfu.

„Co jste si myslel?“ Z Gunnova tónu číselna frustrace.

„Výrobci takových destiček do nich často nechávali vyrýt sériové číslo. A v našem případě i datum.“ Poodstoupil, aby se Gunn mohl podívat.

Gunn si od něj vzal lupu a nesměle ji podržel nad lebeční kostí. Naklonil se blíž, aby lépe viděl, a obličej se mu zkrivil soustředěním. Pod desetimístným sériovým číslem stály římské číslice MCMLIV.

Patolog se zářivě usmál. „Čili 1954, pokud jste si to ještě nedal dohromady sám. Asi dva roky před tím, než si pořídil to tetování s Elvisem. A soudě podle tkáňové vrstvy tři, možná čtyři roky před tím, než ho zavraždili na pláži.“

ŠESTÁ KAPITOLA

Fin byl nejdřív naprosto dezorientovaný. Zvuk větru a vody v jeho uších přerušoval jakýsi tlukot. Bylo mu vedro. Tam, kde byl přikrytý, ho zaléval pot, ale obličej a ruce měl studené. Jasně světlo, které ho oslnilo poté, co otevřel oči, prostupoval zvláštní modrý tón. Trvalo mu celých třicet vteřin, než si vzpomněl, kde to vlastně je. Spatřil, jak se bílá tkanina vnitřní části stanu divoce vydouvá dovnitř a zase zpátky, jako když běžec v cíli lapá po dechu. Kolem se válelo oblečení, napůl vybalený plátěný pytel, notebook a rozházené papíry.

Místo, které pro svůj dvojmístný stan za šera zvolil, se původně jevilo relativně rovné. Ale teď zjistil, že se tu půda svažuje k útesům a moři za nimi. Posadil se a chvíli naslouchal, jak vypínací lanka skřípají a trhají za kolíky. Pak vyklouzl ze spacáku a vzal si čisté oblečení.

Když rozeplnul stan a vylezl na svah, oslepilo ho denní světlo. V noci přšelo, ale vítr už trávu vysušil. Fin se na ni posadil a natáhl si ponožky. Mhouřil oči před slunečními odlesky na hladině oceánu, kde krátce vzplanul žhnoucí kruh záře — pak se nad ním průrva v mracích zavřela, jako by někdo otočil vypínačem. Fin seděl s nohama u brady a s rukama položenýma na kolenou a vdechoval slaný vzduch, vůni rašelinového kouře a vlhké půdy. Světlé kudrny rozevláté větrem ho

šlehalo do obličeje a do celého těla mu vysílaly prostý, nádherný pocit, že je naživu.

Ohlédl se přes levé rameno a uviděl trosky obydlí rodičů — starého bílého domu — a za nimi zbytky kamenné stavby, kde jeho předkové žili celá staletí a kde si jako dítě hrával, šťastný a s pocitem bezpečí, aniž by tušil, co mu život uchystá.

O něco výše vedla silnice. Vinula se mezi pár roztroušenými nesourodými staveními, která tvořila vesničku Crobost. Červené plechové střechy starých tkalcoven, domky s bílou nebo hrubou růžovou omítkou, nepravidelné plotové sloupky, chomáčky vlny zachycené na ostnatém drátu třepetající se ve větru. Po svahu se dolů k útesům táhly úzké proužky přidělené obecní půdy. Některé byly obdělány a oseté základními plodinami, obilím a kořenovou zeleninou, jiné skýtaly obživu jen ovčím. Vysloužilá technologie dávných desetiletí, zrezivělé traktory a nefunkční žací stroje, zaplevelené pozemky pokryté haraburdím, tlející symboly blahobytu, ve který tu kdosi kdysi doufal.

Za oblinou kopce Fin rozeznával temnou střechu crobostského kostela dominujícího jak obzoru, tak i životům, na něž jeho stín dopadal. Na faře někdo pověsil prádlo a bílé cichy se zuřivě třepotaly ve větru jako splašené signální vlajky, které vyzývají rovnou měrou ke chvále Boha i k bázni před ním.

Fin kostel nenáviděl a s ním vše, co představoval. Důvěrně známý výjev však přinášel útěchu. Tohle byl navzdory všemu jeho domov. A Fin cítil, že pookřál.

Právě si začal nazouvat holínky a vtom se k němu po větru doneslo jeho jméno — někdo na něj volal. Vyškřábal se na nohy, otočil se a spatřil, že vedle jeho auta, které v noci nechal zaparkované u brány ke stavení, stojí mladý muž. Fin se mu vydal naproti. Brodil se trávou, a když se přiblížil, rozpoznal návštěvníkův dvojznačný úsměv.

Mladíkovi bylo asi osmnáct let, o polovinu a něco méně než Finovi. Světlé vlasy měl nagelované do špiček a jeho chrpově modré oči se tolik podobaly matčiným, že Finovi na pažích naskočila husí kůže. Chvíli stáli za trapného mlčení a jeden druhého si měřili pohledem. Pak Fin natáhl ruku a chlapec mu ji pevně stiskl.

„Nazdar, Fionnlaghu.“

Hoch ukázal bradou k bledě modrému stanu. „Jen projíždíš?“

„Dočasné ubytování.“

„Je to dlouho.“

„Je.“

Fionnlagh se na chvíli odmlčel, což dodalo jeho dalším slovům na důrazu. „Devět měsíců.“ A zazněla v nich i zřetelná výčitka.

„Musel jsem si za sebou uklidit celý život.“

Fionnlagh naklonil hlavu ke straně. „Takže tu zůstaneš?“

„Možná.“ Fin stočil pohled ke stavení. „Je to domov. Místo, kam se vracíš, když nemáš kam jít. Jestli zůstanu... se teprve ukáže.“ Podíval se zpět na chlapce. „Víš se to?“

Jeich pohledy se na několik vteřin ponořily jeden do druhého — za mlčení přetékájícího minulostí. „Víš se jen to, že můj otec minulý srpen zahynul na An Sgeiru při lovu *guga*.“

Fin přikývl. „To ujde.“ Otočil se, otevřel bránu a zarostlou stezku prošel tam, kde kdysi bývaly hlavní dveře. Ty dávno zmizely, na cihle se jen místy držely zbytky ztrouchnivělé lišty. V podivných odlupujících se ostrůvcích se dal ještě rozpoznat fialový nátěr, kterým otec kdysi tak rozmáchle pokryl každíčkou dřevěnou plochu v domě včetně podlah. Střecha byla z velké části nepoškozená, ale trámy dávno prohnily a všechny stěny pokrývaly skvrny po dešťové vodě. Podlahová prkna zmizela a zůstalo tu jen pár vzdorujících nosníků. Z místa

zbyla jen skořápka beze stop po lásce, jejíž hřejivost ji kdysi naplňovala. Fin za sebou zaslechl Fionnlagha a řekl: „Vynosím to a opravím. Nechtělo by se ti pomoci mi tu o letních prázdninách?“

Fionnlagh vyhýbavě pokrčil rameny. „Možná.“

„Nastoupíš na podzim na univerzitu?“

„Ne.“

„Proč?“

„Musím si najít práci. Jsem otec rodiny. Mám odpovědnost vůči svému dítěti.“

Fin přikývl. „Jak se jí daří?“

„Dobře, díky za optání.“

Fin jeho sarkasmus ignoroval. „A Donně?“

„Žije u rodičů. I s dítětem.“

Fin se zamračil. „A co ty?“

„Bydlíme s mámou pořád tam pod kopcem.“ Pohodil hlavou kamsi ve směru přízemního domku Macinnesových, který Marsaili zdědila po Artairovi. „Reverend Murray mě za nimi na faru nepustí.“

Fin nemohl uvěřit svým uším. „Proč ne? Vždyť jsi, kristepane, otec toho dítěte!“

„Otec, který nedokáže uživit ani dceru, ani matku. Donna mě občas potají navštíví doma. Ale většinou se musíme stýkat ve městě.“

Fin spolkl svůj vztek. Obracet ho proti Fionnlaghovi nemá cenu. Času dost. Až na jiném místě, s někým jiným. „Je máma doma?“ Otázka byla úplně nevinná, a přesto oba věděli, kolik toho v sobě skrývá.

„Odjela do Glasgow na zkoušky.“ Fionnlagh si všiml Finova překvapení. „Ona ti to neřekla?“

„Nebyli jsme v kontaktu.“

„Aha...“ Chlapcovy oči zabloudily zpět pod kopec k domku Macinnesových. „Vždycky jsem si říkal, že byste to s mámou mohli dát zase dohromady.“

Ve Finovu úsměvu se skrýval smutek a snad i lítost. „Už kdysi dávno jsme nedokázali mít fungující vztah, Fionnlaghu. Proč by to teď najednou mělo jít?“ Zaváhal. „Takže je ještě v Glasgow?“

„Ne. Vrátila se brzy. Přiletěla ráno. Naléhavá událost v rodině.“

SEDMÁ KAPITOLA

Slyším je mluvit v předsíni, jako bych byl hluchý. Jako bych tu nebyl. Jako bych byl mrtvý. Někdy si přeju, abych mrtvý byl.

Nevím, proč bych si měl brát kabát. Uvnitř je teplo. Nepotřebuju ho. Ani čepici. Svou báječnou starou měkkou čepici. Hřála mě na hlavě celé roky.

Teď už nikdy nevím, jakou Mary najdu, až vyjdu z ložnice. Někdy je to hodná Mary. Někdy zlá. Vypadají stejně, ale jsou to dvě různé lidské bytosti. Dnes ráno to byla ta zlá. Křičela, prikazovala mi, nutila mě, abych si vzal kabát. Sedím tu. Čekám. Na co?

A co je v tom kufříku? Říkala, že moje věci. Ale co tím myslí? Jestli myslí moje oblečení, toho mám přece plnou skříň a do kufříku by se nevešlo. Nebo moje dokumenty? Účty za mnoho a mnoho let. Fotografie. Všechno. To by se do takového kufříku také nikdy nevešlo. Třeba jedeme na dovolenou.

Teď jsem zaslechl Marsaili. „Mami, tohle není fér.“

Mami? Ale ovšem. Pořád zapomínám, že Mary je její máma.

A Mary odpovídá, pochopitelně anglicky, protože gaelsky se nikdy nenaučila: „Fér? A tobě připadá, že vůči mně to je fér, Marsaili? Je mi sedmdesát. Už to nevydržím. Minimálně dvakrát do týdne to pustí do postele. Když jde ven sám, ztratí se.“

Jako nějaký pitomý pes. Není na něj spolehnutí. Vždycky ho přivedou sousedi. Když řeknu á, on říká bé, když řeknu bé, řekne á.“

Já žádné á ani bé neříkám. O čem to mluví? Mluví z ní zlá Mary.

„Mami, jste spolu osmačtyřicet let.“ Opět Marsailin hlas.

A Mary odpovídá: „To není ten muž, kterého jsem si brala, Marsaili. Žiju s cizím člověkem. Všechno vždycky skončí hádkou. Odmítá si přiznat, že trpí demencí. Že už si nic nepamatuje. Něco udělá a pak to popře. Tuhle rozbil okno v kuchyni. Nevím proč. Vzal si na to kladivo. Tvrdil, že chtěl dovnitř pustit psa. Marsaili, my nemáme psa už od doby, co jsme odešli z farmy. O pět minut později se zeptá, kdo rozbil to okno, a když mu povím, že on, řekne, že on ne. Že jsem to musela udělat já. Já! Už toho mám plné zuby, Marsaili.“

„A co denní stacionář? Chodí tam třikrát týdně, vid? Možná by si ho mohli brát na pět nebo i šest dnů?“

„Ne!“ Mary křičí. „To je ještě horší. Pár hodin bez šílenství, dům pro sebe, ale jediné, na co dokážu myslet, je, že se večer zase vrátí, aby mi ze života dělal peklo.“

Slyším, jak vzlyká. Hrozné, mučivé vzlyky. Nevím, jestli je to zlá Mary, nebo není. Nemám rád, když pláče. Trápí mě to. Nakloním se, abych viděl do předsíně, ale nedohlédnu na ně. Asi bych se měl jít podívat, jestli bych jí nemohl nějak pomoci. Ale zlá Mary mi přikázala, abych zůstal tady. Snad ji utěší Marsaili. Rád bych věděl, co Mary tak rozesmutilo. Vzpomínám si na ten den, kdy jsme se brali. Bylo mi jen pětadvacet let. A ona byla dvaadvacitiletá holčička. Tenkrát taky plakala. Byla to nádherná dívka. Angličanka. Ale za to nemohla.

Konečně její pláč ustal. A já musím napínat uši, abych slyšel, co Mary říká. „Musí z domu, Marsaili.“

„Tohle není praktické řešení, mami. Kam by šel? Nemám vybavení na to, abych se o něj postarala, a soukromý pečovatelský dům si dovolit nemůžeme.“

„To mě nezajímá.“ Slyším, jak Maryin hlas ztvrdl. Je sobecký. Plný sebelítosti. „Nějak to vyřeš. Musí z domu. Teď hned.“
„Mami...“

„Je oblečený a přichystaný. Sbalila jsem mu věci. Už jsem se rozhodla, Marsaili. Nestřím ho tu už ani minutu.“

Dlouhé ticho. O čem to, proboha, mluví?

Vzhlédnu a ve dveřích najednou stojí Marsaili a dívá se na mě. Neslyšel jsem ji přijít. Děvečku moji drahou. Mám ji rád víc než cokoli na světě. Jednou jí to musím říct. Ale vypadá unaveně a je bledá, holčička moje. A celá uslzená.

„Neplač,“ těším ji. „Jedu na dovolenou. Brzy se zase vrátím.“

